

TAJANA PLEŠE

*Odjel za kopnenu arheologiju
Služba za arheološku baštinu
Hrvatski restauratorski zavod
Kožarska 5, HR
HR – 10 000 ZAGREB
tplese@h-r-z.hr*

KRČINGRADSKA BRANIČ-KULA

**UDK 72.033.5 (439.24:497.5 Plitvice) »12«
Izvorni znanstveni rad**

Na jezičastom poluotoku između Gradinskog i Kozjačkog jezera, u srcu Nacionalnog parka Plitvička jezera, nalazi se kasnosrednjovjekovni grad Krčingrad. Prva arheološka istraživanja proveo je E. Laszowski 1911. i 1912. godine, pri čemu je potvrdio liniju vanjskih obrambenih zidova te odredio pozicije dvije kule na južnom dijelu gradine. Istraživanja su nastavljena gotovo stoljeće kasnije, a tijekom dvije sezone radova (2008. – 2009.) istražena je gotovo u cijelosti branič – kula, izgrađena na tlocrtnoj osnovi istostraničnog trokuta. Rijetko tlocrtno rješenje koje se povezuje s anžuvinskim dvorskim arhitektima, način oblikovanja in situ sačuvanih strijelnica, raskošno obrađene arhitektonske profilacije te dosadašnji rezultati povijesnih istraživanja upućuju na pretpostavku kako je Krčingrad bio izgrađen krajem 13. stoljeća odnosno početkom 14. st..

Ključne riječi: *Plitvička jezera, kasnosrednjovjekovni grad, trokutasta branič-kula.*

Key words: *the Plitvice Lakes, late mediaeval castle, triangular keep.*

Stari grad Krčingrad (Pliš, Krčin) nalazi se na šumovitom poluotoku (gradina Kozjak) između Kozjačkog i Gradinskog jezera (Nacionalni park Plitvička jezera). (Slike 1 i 2) Njegov prvi (poznati) spomen nalazimo u odlukama Hrvatskog sabora u Steničnjaku 1558. godine, kada se knez Tržački obavezao kako će održavati po tri stražara na Petrovoj gori, Kozinu Jablanovcu te na Plitvicama (KRUHEK 1995: 180). Plitvička utvrda spominje se i u nešto kasnijem izvještaju Ferdinandova povjerenstva o obrambenom stanju utvrda Hrvatske i Slavonske granice s kraja 1563. godine (KRUHEK 1995: 208).¹ Utvrda ili straža na Jezerima ne spominje se niti u jednom kasnijem izvještaju (KRUHEK 1994: 171–175), iako je...*Veliko Kozjak jezero bilo do posljednjeg rata s Turcima (1787–1789) granica sve do vrha brda Mukinja...* (FRAS 1988: 56, 68). Prema navedenim

¹ Prema opisu Povjerenstva, između Tršca na Korani i njenog daljnijeg toka prema Plješivici, dolazi se preko velikih šuma do jezera (Plitvička jezera), na kojima se na jednom brijegu nalazi jedno »utvrđeno mjesto«, koje bi se

moglo i bolje utvrditi te s njega nadzirati taj manje poznat prolaz kojim se neprijatelj također koristi. Za kulu su povjerenici doznali tek od vojne posade u Drežniku, a kasnije ju nisu niti obišli.

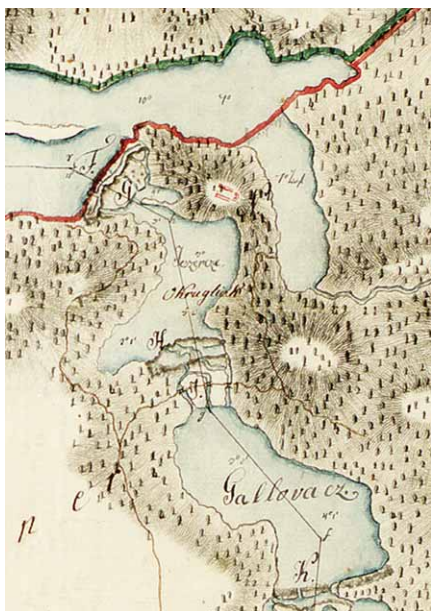
Slika 1.
Figure 1.

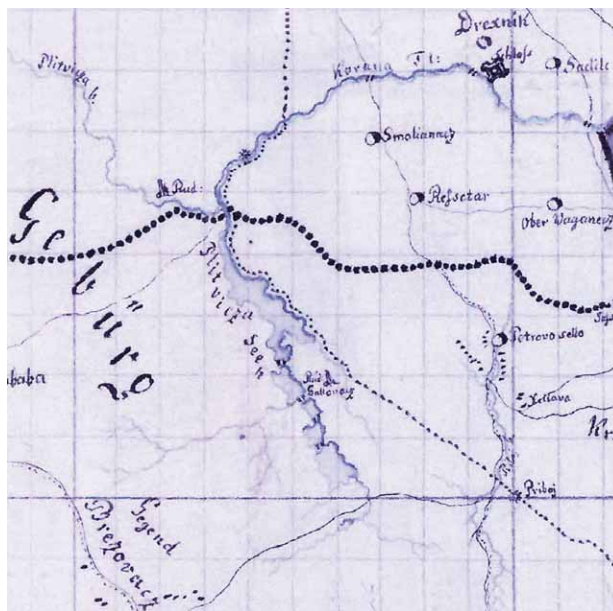
Slika 2.
Figure 2.

podacima ipak nije moguće sa sigurnošću potvrditi odnosi li se navedeni opis na krčingradsku kulu ili se pak radi o nekom drugom položaju.

Ruševine staroga grada na plitvičkoj gradini ucrtane su na svega dvije vojne karte²: na karti Plitvičkih jezera A. Wagnera iz oko 1770. godine te na karti Ugarske J. de Lipszkyja (*Mapa generalis Regni Hungariae et partium adnexarum*) iz 1806. godine.³ (Slike 3 i 4) Zanimljivo je kako ruševine na gradini Kozjak nisu ucrtane na karti A. Zelike, iako je karta izrađena 1880. godine. Iz navedenog treba dovesti u pitanje je li Krčingrad bio korišten u bitkama s Osmanlijama te je li u to vrijeme još uopće i postojao.

Slika 3.
Figure 3.

Slika 4.
Figure 4.

Stanje staroga grada te usmene predaje lokalnog stanovništva opisali su, među ostalima, krajem 19. i početkom 20. stoljeća F. Fras,⁴ K. Delić⁵ i E. Laszowski.⁶ Najdetajniji pregled prikaza i

² Plitvička jezera na karti je prvi označio habsburški vojni kartograf M. Stier oko 1660. godine, no bez toponima. S. Glavač upisao je na svojoj karti Hrvatske iz 1673. godine uz izvor Korane samo naziv *Jezera*, također bez ucrtavanja jezera ili upisanog toponima. J. Ch. Müller zabilježio je na karti razgraničenja nakon mira u Srijemskim Karlovcima 1699. godine samo postojanje jezera, unatoč tome što je granica prolazila tik uz njih. P. R. Vitezović označio je također na karti razgraničenja Jezera (iako su ucrtana kao jedno jezero, uz njih stoji natpis u pluralu), no opet bez ijednog toponima. P. R. Vitezović izradio je oko 1712. godine za potrebe rješavanja statusa Like i Krbave prvu regionalnu kartu toga kraja, no niti na njoj utvrda na

Plitvičkim jezerima nije označena. Svi navedeni podaci dobiveni su susretljivošću M. Altić.

³ Karte su dobivene ljubaznošću M. Altić, kojoj ovom prilikom iskreno zahvaljujem.

⁴ *Iz tog malog poluotoka strši prilično visok, vrlo strm humak, a na njegovu je vrhu razoreni grad, kojemu su zidovi svi od sedre. Zao se navodno Krčin. Taj razoreni gorski grad (Bergschloss), koji ima oblik trokuta, s puškarnicama uokolo u zidovima, sagradili su Grci, a razorili Huni. Navodno je zajedno s razorenim gorskim gradom Mrsinjem kod Korenice pripadao nekom rimskom vitezcu.* (FRAS 1988: 66).

opisa Plitvičkih jezera jest onaj D. Franića, koji se ponajprije zanimao za njihovu ulogu u vrijeme Vojne krajine. Prema njegovom tumačenju vojnih karata ovog područja od 17. do 19. stoljeća (među inima, D. Franić je koristio i karte C. Müllera *Mappa Regni Hungariae* iz 1709. godine, *Positions Carte des Kais. Königl. Truppen-Corps in Croatien unter Commando des Herrn Feld Marschal Baron von Loudon im Jahre 1789.*, I. A. Demiana *Statistische Beschreibung der Militär Gränze* iz 1806. godine te kartu J. de Lipszky *Mappa generalis Regni Hungariae et partium adnexarum* iz 1806. godine), kula na gradini Kozjak imala je ulogu jednog od devet čardaka koji su se nalazili na području Plitvičkih jezera do protjerivanja osmanlijskih trupa preko Plješivice 1689. godine, odnosno jednog od šest koji su ostali u funkciji i 1768. godine (FRANIĆ 1910: 382–392). No pregledom spomenutih karata ove podatke nije moguće potvrditi.

Stari se grad tj. gradina Kozjak rijetko spominjao u stručnoj literaturi. M. Kruhek smatra kako je na ovoj poziciji svakako prebivala neka prapovijesna zajednica, kako je u ranom feudalnom vremenu srednjovjekovne Hrvatske na tom mjestu postojala zajednica pustinjaka (pavlina) te kako je branič-kula bila izgrađena za krajiške stražare u 16. stoljeću (KRUHEK 1994: 174–175). Ujedno smatra kako je na sjevnom platou jasno vidljiv sakralni objekt s apsidom na istoku za koji pretpostavlja kako je pripadao pavlinskom redu te ga datira u vrijeme osnutka reda (KRUHEK 1989: 79). Z. Horvat također smatra kako se na plitvičkoj gradini nalazio pavlinski samostan (koji pripada u grupu najstarijih samostana Krbavsko – Modruške biskupije),⁷ a koji je tijekom 15. i 16. stoljeća pregrađen u utvrdu protiv Osmanlija. Navodi kako je danas od njega jasno raspoznatljiva malena crkva (dužina 13 m) zaključena polukružnim svetištem⁸ (HORVAT 1989: 100–101). Niti jedna od ovih pretpostavki nije zasnovana na arheološkim istraživanjima, nego isključivo na reambuliranju terena. Iako ne treba isključiti mogućnost postojanja sakralnog objekta, prema povijesnim izvorima možemo gotovo sa sigurnošću zaključiti kako pretpostavljeni samostan nije pripadao pavlinskom redu.⁹

Prva sustavna arheološka istraživanja ovog lokaliteta proveo je E. Laszowski 1911. i 1912. godine. Tijekom dvije sezone radova istražio je djelomično...*prostran grad utvrđen jakim utvrdama* koji je početkom 20. stoljeća bio u zapuštenom stanju (...*ostaci zidova gotovo se već ne vide, jer su pokriti ruševinama, na kojima se tijekom vremena stvorio humus i na kojim je već poraslo veliko*

5 Na južnoj strani tvorio je on okrug, što je oko 10 koraklaja dug i toliko širok. Tu je valjda kula bila. Od ove kule vode grabe s obje strane, oko 167 koraklaja u dužinu; a u njima se mjestimice i zid vidi. Tuda je morao ići onaj zid sa puškarnicama, što ga Fras napominje. (DELIĆ 1899: 63–64).

6 E. Laszowski prenosi predaju prema kojoj ...*grad na gradini sagradiše tri grčka kralja. Kada je jednom neprijatelj prijetio, sakriše ovi silno blago, koje strpaše u tri crkvena zvona, te ih tamo pokopaše.* Kako je priča o blagu ostala u živom sjećanju ukazuje i predaja prema kojoj je... *neki krajiški kapetan Mudrovčić svojedobno mnogo kopao po gradini. Kopali su, vele, i drugi u najnovije vrijeme (1908), dok nije to zabranjeno. Pripovijedaju da je okolišnji narod s gradine silu kamena odvezao za gradnju kuća. Množina tesanog kamena leži u jezeru, u koje se vremenom samo skoturalo ili su ga pastiri odvaljali* (LASZOWSKI 1911: 1).

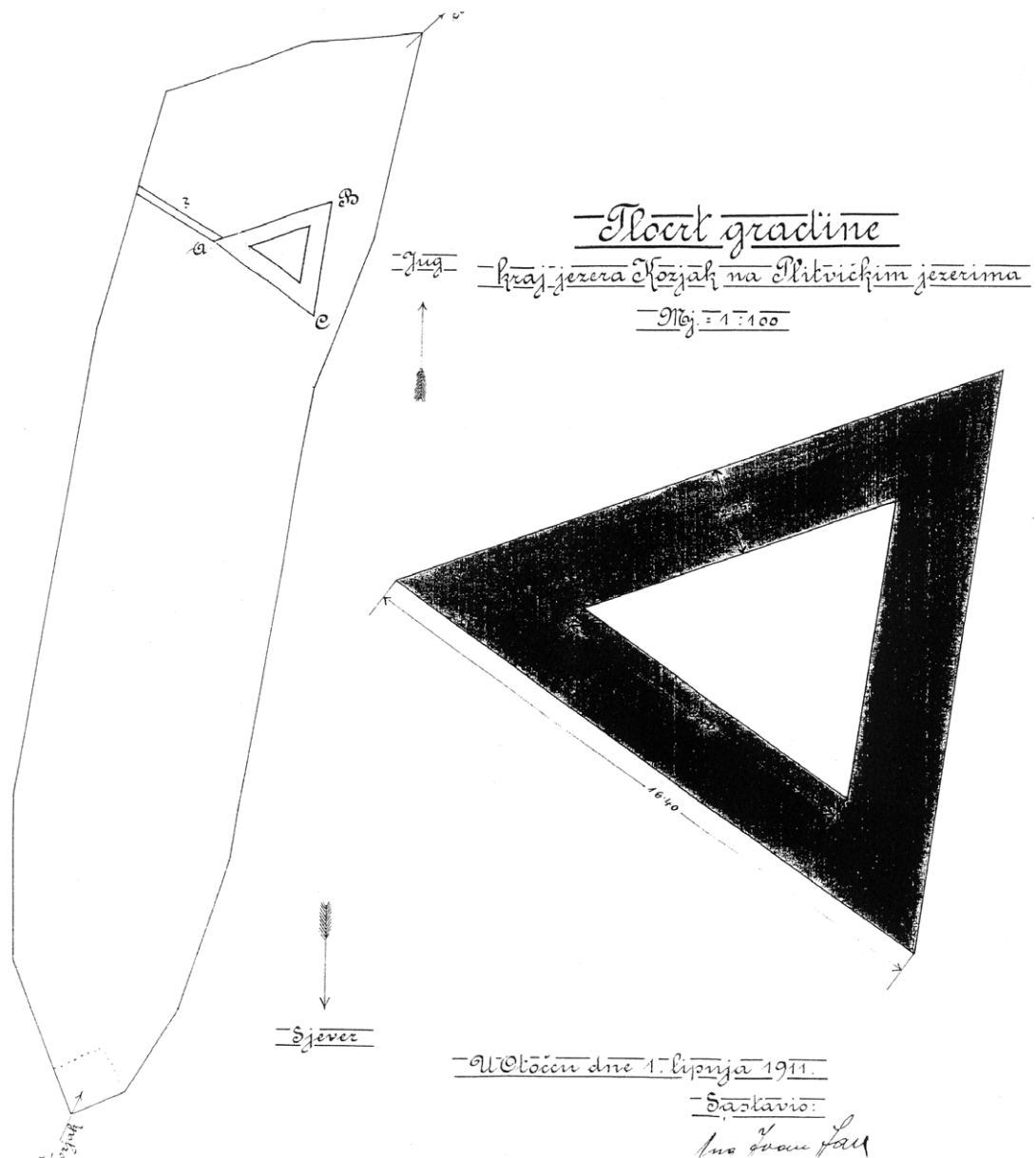
7 Prvi spomen pavlinskog samostana je onaj D. Franića koji prenosi navod D. Vukasovića (*Beschreibung des Karlstädter Generalats im Königreiche Kroatien.*

Pressburg, 1784: 454–5): *U jednome tome jezeru nalazi se na otoku stari grad zvan »Kallovacz«.* Jedni vele, da su tu morali biti Templari, a drugi opet, da su tu imali samostan oci Pavlovci (Paulini). To je prvi (zasada poznati) navod u kojem se položaj na gradini Kozjak povezuje s nekim od svećeničkih redova. Spomen sakralnog objekta namjesto kule ili utvrde nalazimo i kod I. A. Demiana (*Statistische Beschreibung der Militär Gränze.* Wien, 1806.): *Četvrto jezero zove se Galovac, vrlo je široko, te sa svojom vodom skače kod ruševina staroga manastira preko široke kamene stijene.* (FRANIĆ 1910: 391–392).

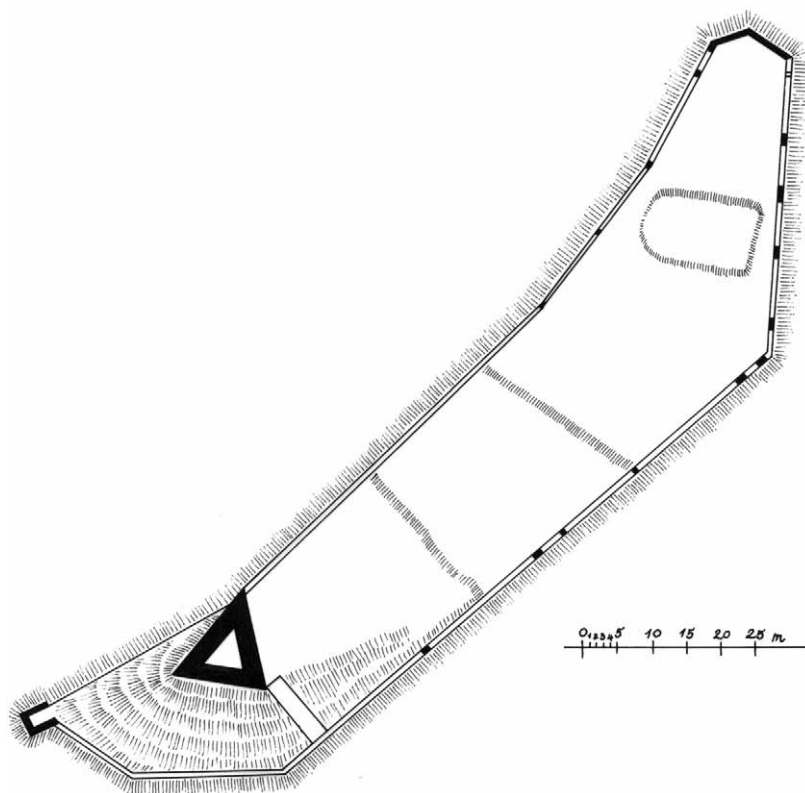
8 Crkva nepoznatog titulara ima omjer lađe i svetišta 1:2, što je prema Z. Horvatu jedna od karakteristika romaničkih crkava Krbavsko – Modruške biskupije. (HORVAT 2003: 23–24, 59–61).

9 Jedini pavlinski samostani koje kroničari Reda spominju na ličkom prostoru su oni Blažene Djevice Marije kod Udbine te onaj sv. Ivana na Velebitu. (BENGER 1743; EGGGER 1663; KOVACHEVICH; KRISTOLOVEC; OROSZ 1747; DOČKAL 1953).

drveće i grmlje.). S dvadesetak manjih sondi potvrdio je liniju vanjskog obrambenog zida (sveukupna dužina oko 285 m) koji prati stratigrafiju terena, zatvarajući tako jednu nepravilnu, poligonalnu površinu. E. Laszowsky započeo je i s istraživanjem dvije kule na južnom dijelu platoa: trokutaste branič-kule te one manje, kvadratne smještene na samom rubu padine (LASZOWSKI 1911: 1–5; 1912: 1–6). (Slike 5 i 6) Nije poznato zašto arheološka istraživanja, unatoč izvrsnim rezultatima, nisu nastavljena.

Slika 5.
Figure 5.

Slika 6.

Figure 6.

Arheološka istraživanja Krčingrada nastavljena su tek 2008. godine. Gradina je zatečena kao potpuno zapuštena ruševina, pri čemu niti jedan zid nije bio vidljiv.¹⁰ (Slika 7) Tijekom dvije sezone radova (2008. i 2009. godina) istražena je trokutasta branič-kula, a određen je i njen odnos s jugozapadnim dijelom vanjskog obrambenog zida.¹¹ (Slika 8)

Krčingradska branič-kula izgrađena je na osnovi istostraničnog trokuta. Poradi različitih debljina zidova (205 i 225 cm) razlikuju se i dužine vanjskih stranica (dužine unutarnjih stranica

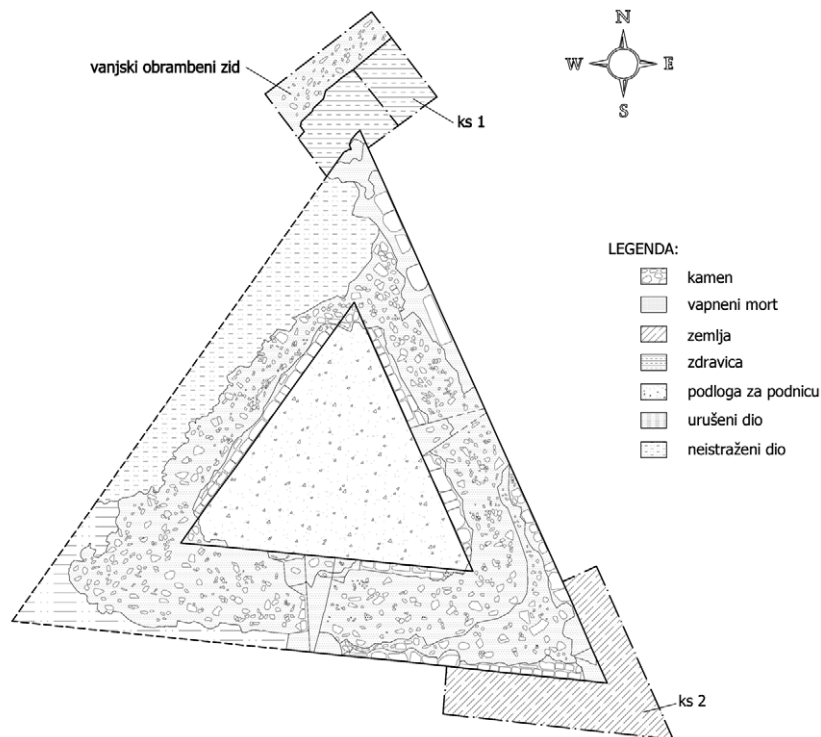
10 Arheološka istraživanja ne bi bila moguća bez izvrsne suradnje s *NP Plitvička jezera*, na čemu zahvalnost dugujem djelatnicima znanstveno – stručnog centra Ivo Pevalek, gospođama Antoniji Dujmović i Katici Teklić te gospodinu Anti Biondi. Zahvalnost za pomoć pri interpretaciji branič-kule te njene uloge u povijesti ovog kraja dugujem Mireli Altić (Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb), Željku Demu (Arheološki muzej u Zagrebu), Andreju Žmegaču (Institut za povijest umjetnosti, Zagreb), Istvánu Feldu (Eötvös Loránd University, Budapest), Józsefu Laszlovszkom (Central European University, Budapest), Daliboru Šušnjiću (Konzervatorski odjel u Gospiću), Tatjani Kolak (Muzej Like Gospić), Anti Birinu (Hrvatski institut za povijest, Zagreb), Borisu Olujiću (Odsjek za po-

vijest, Filozofski fakultet u Zagrebu), Gyöngyü Kovácsu (The Archaeological Institute of the Hungarian Academy of Sciences), Tatjani Tkalčec (Institut za arheologiju, Zagreb), Lidiji Bakarić (AMZ) i Ladi Prister (Hrvatski povijesni muzej, Zagreb).

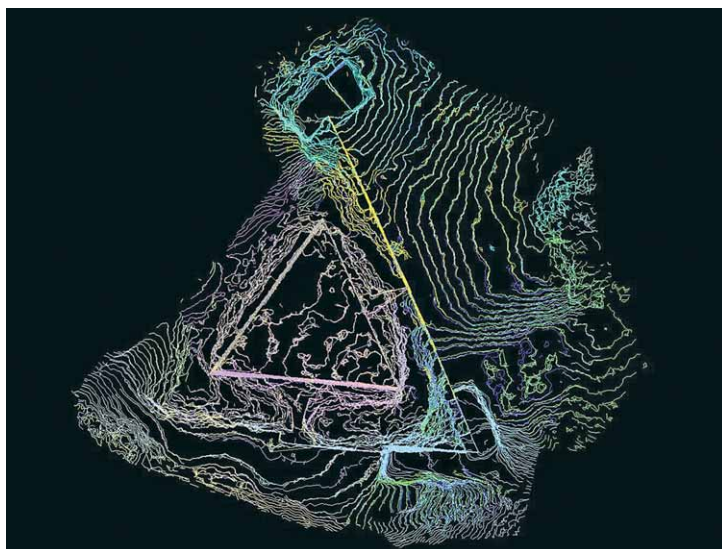
11 Poligone točke na gradini Kozjak postavila je tvrtka *Geom d.o.o.* 2005. godine. Nacrtnu dokumentaciju nakon istraživanja 2008. godine izradila je tvrtka *Arheo plan d.o.o.*. Od 2009. godine započelo je dokumentiranje metodom laserskog 3D skeniranja (*Vektra – Geo3D d.o.o.*). Istražene strukture zaštićene su do izrade konačne konzervatorske studije privremenom metodom reverzibilnog konzerviranja. Radove je izvela tvrtka *Palir d.o.o.* iz Zagreba.

Slika 7.
Figure 7.

Slika 8.
Figure 8.

Slika 8a.

Figure 8a.

iznose jednakih 780 cm), koje pritom i dalje zatvaraju istostranični trokut. Zidovi kule građeni su s velikom pažnjom i urednošću. (Slika 9) Lica su izrađena od pravilnih blokova sedre, dok je unutrašnjost ispunjena lomljencem s obilatom korištenjem bjelkasto-žučkastog veziva srednje krupnog granulata i relativno loše kvalitete.¹² Iako je radi izbora sedre kao građevnog materijala bilo moguće ostvariti izuzetno urednu gradnju, njena je poroznost ubrzala proces dilapidacije građevine.

Slika 9.

Figure 9.

¹² Na nekim sedrenim blokovima vanjskog zidnog plašta kule pronađeni su uklesane, jednostavne klesarske

oznake (sve imaju oblik jednostavnog, jednakokračnog križa). Slika 10.

Slika 10.

Figure 10.

Po dovršetku istraživanja unutrašnjosti kule potvrđeno je kako je objekt sačuvan u visini visokog prizemlja. Kula je bila izgrađena na priklesanom kamenu-živcu (prosječni $h - 577.45$ m), koji ima osjetan pad od zapada prema istoku te od sjevera prema jugu. Podloga je prije gradnje bila poravnata debelim slojem krupnozrnatog vapnenog morta sa znatnim udjelom sitnijeg lomljenjaka (prosječni $h - 577.65$ m). Na poravnati sloj nanesen je 10ak cm debeli sloj finijeg vapnenog morta, čime je postignut ravni hodni sloj (prosječni $h - 577.80$ m). Ovaj sloj sačuvan je isključivo u tragovima u sjevernom i jugozapadnom kutu kule. Nije bilo moguće potvrditi je li na vapnenom hodnom sloju bila postavljena podnica od drvenih dasaka. Može se pretpostaviti kako je komunikacija ove najniže etaže kule i one više bila ostvarena drvenim ljestvama. Otvor se najvjerojatnije nalazio na sredini međukatne strukture, jer u zidnoj masi nisu pronađeni tragovi upornih sustava. U kutovima ove etaže pronađene su *in situ* rasteretne svodne konhe koje upućuju na znatnu visinu objekta. (Slika 11) Na činjenicu kako je kula ostala sačuvana na razmeđu prizemne i prve etaže

Slika 11.

Figure 11.

upućuju izvrsno sačuvani otisci drvenih greda iznad jugozapadnog kuta kule.¹³ Izuzev dva okrugla ispusta pronađena na zapadnom dijelu južnog te na istočnom dijelu istočnog zida branič-kule, zidne plohe ove etaže bile su razvedene samo s dvije strijelnice. Obje su smještene na samoj sredini južnog i istočnog zida. Strijelnica na istočnoj plohi sačuvana je u cijelosti (unutarnja strana: visina 70 cm, donja širina 75 cm, širina otvora 6 cm; vanjska strana: širina otvora 12 cm, visina otvora 68 cm), dok je od one na južnom zidu sačuvan samo donji dio bočnih stranica te otisak vanjskog otvora.¹⁴

U cijelosti je istražena samo istočna stranica trokutaste branič kule. Potvrđeno je kako na tom mjestu kamen-živac ima znatno veću ortometrijsku vrijednost (prosječni $h - 578.21$ m) od one u unutrašnjosti kule. Prema izmjerenim vrijednostima može se zaključiti kako je stijena (barem na južnom dijelu gradine) imala jasno istaknuti hrbat s oštrim bridovima.¹⁵ Na istočnom dijelu ove plohe je uočen 400 cm dugačak i oko 140 cm visok trag požara. Kako je povijest Krčingrada gotovo u cijelosti nepoznata, ovaj paljevinski trag zasada je jedini potvrđeni dokaz o burnoj prošlosti grada. (Slika 12)

Slika 12.

Figure 12.

U zasipu uz istočnu stranu kule pronađeno je i obilje arhitektonskih profilacija¹⁶, pri čemu treba izdvojiti nekoliko elemenata koji su pridonijeli u rješavanju pitanja idejne rekonstrukcije gornjih etaža kule. To se prvenstveno odnosi na lunetu sa šesterolisnim cvijetom te na ulomke bifore stilskih karakteristika 13./14. stoljeća. (Slike 13 i 14) Mjesto nalaza lunete upućuje na činjenicu kako su glavna vrata u trokutastu branič-kulu bila smještena na prvom katu (što je bilo uobičajeno rješenje na obrambenim kulama) te kako su bila okrenuta prema sjevernom dijelu grada. Istočna

13 Grede (širina 50–55 cm), postavljene u liniji zidova kule, spajale su se u zidnoj masi pod kutom od 60°.

14 Ovdje treba spomenuti kako su zasigurno postojali određeni drveni podesti pred strijelnicama. Naime, strijelnice su postavljene 170 cm više od vapnenog hodnog sloja ($h - 579.50$ m) te su mogle biti pravilno korištene isključivo uz pomoć nekog dodatnog povišenja.

15 Kamen-živac nije uočen niti u jednoj od kontrolnih sondi uz sjeverni i istočni kut kule gdje je iskop spušten na prosječnu visinu od $h - 576.20$ m.

16 U zasipu uz istočnu plohu kule pronađeno je i nekoliko dovratnika i/ili doprozornika, među kojima se ističu dva segmenta s klesarskim oznakama.

Slika 13.
Figure 13.

Slika 14.
Figure 14.

ploha bila je raščlanjena bar s jednom biforom, no kako su njeni ulomci pronađeni u zasipu nije moguće potvrditi na kojem katu se ona nalazila. Jesu li i druge dvije zidne plohe trokutaste branič-kule bile raščlanjene sličnim biforama zasada nije moguće potvrditi, jer je tijekom 2009. godine istražen samo najistočniji dio južne plohe u dužini od 420 cm (KS 2) te najsjeverniji dio one sjeverne u dužini od 155 cm (KS 1). (Slika 15) Ovi izuzetni i vrlo rijetki nalazi arhitektonske plastike ukazuju na visoku razinu kulturno-umjetničkih postignuća koju su mogle pratiti samo pojedine moćne plemićke obitelji. Ujedno ovi nalazi ukazuju na činjenicu kako je trokutasta branič-kula uz obrambenu funkciju imala i ulogu statusnog simbola.

Slika 15.
Figure 15.

Prema dosada postignutim rezultatima istraživanja, moguće je (zasada) samo odrediti odnos trokutaste branič-kule i jugozapadnog dijela vanjskog obrambenog zida. Kontrolnom sondom 1 (KS 1: dužina 355 cm, širina 285 cm) potvrđen je uzak prostor (širina oko 140 cm) između zapadne plohe kule i obrambenog zida. (Slika 16) Kako je bio određen prostor između istočnog kuta kule i

Slika 16.

Figure 16.

jugoistočnog dijela vanjskog obrambenog zida pokazat će daljnja istraživanja. Ujedno je KS 1 istražen unutarnji dio (istražena širina oko 85 cm) dijela vanjskog obrambenog zida u dužini od 355 cm (najviši sačuvani $h = 577.32$ m). Potvrđena je njegova struktura: lice je izgrađeno od pravilnih sedrenih klesanaca, dok je jezgra sastavljena od sedrenog lomljenjaka s velikim udjelom krupnozrnatog veziva.¹⁷ Obrambeni zid nije istražen u cijelosti, tj. nije mu određena vanjska strana radi sigurnosnih razloga.¹⁸ Njegovu širinu od 220 cm potvrdio je unutar sonde »w« još E. Laszowski 1912. godine.

Pokretnih je nalaza, koji bi pomogli u spoznavanju povijesti Krčingrada, tijekom sve četiri sezone istraživanja pronađeno vrlo malo. Tijekom istraživanja 1911. i 1912. godine¹⁹ nađena je (prema dnevniku E. Laszowskog) manja količina keramičkih ulomaka, jedna rimska strelica te novac cara Vespazijana, a tijekom 2008. i 2009. godine²⁰ samo skromna količina malenih ulomaka kasnosrednjovjekovne, neukrašene keramike i mali broj metalnih nalaza. **Tabla 1.**

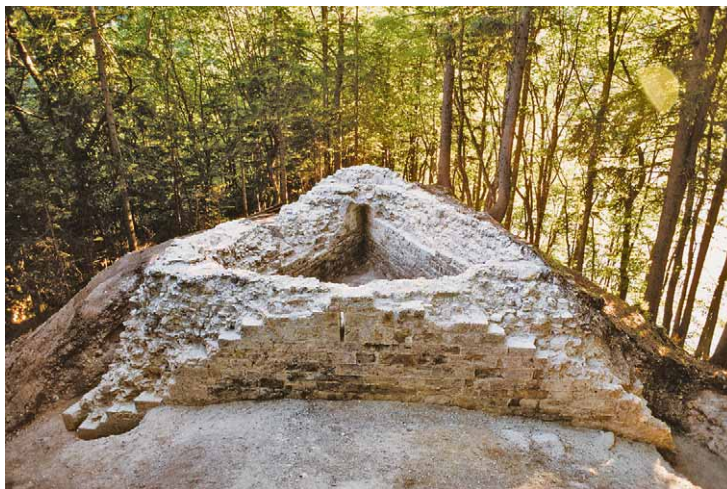
17 Unutar KS 1 potvrđena je donja kota temelja obrambenog zida ($h = 576.20$ m).

18 Sa zapadne strane Krčingrada danas prolazi *Štefanijina staza*, jedna od najfrekventnijih pješačkih komunikacija u NP Plitvička jezera. Kako su se radovi odvijali u jeku turističke sezone, radi sigurnosti posjetitelja nije bilo uputno započeti s istraživanjima tog dijela zida.

19 U Hrvatskom povijesnom muzeju u Zagrebu (HPM) čuvaju se nož od kovana željeza s koštanom trapezoidnom drškom, ukrašen urezanim kružićima i trokutima (inv. br. 26894) te još tri predmeta od kovana željeza – ključ (inv. br. 26897), čavao (inv. br. 26899), kresivo (inv. br. 26896), staklena bočica (inv. br. 26895) te mali voštani kalup (inv. br. 26898). Svi nalazi datirani su u 17. – 18. stoljeće (ŠKILJAN 2002: 39, 74, 121, 143). Niti jedan od navedenih predmeta se ne spominje u terenskom dnevniku E. Laszowskog te se stoga može pretpostaviti kako su bili prikupljeni na širem prostoru Plitvičkih jezera.

U Arheološkom muzeju u Zagrebu (AMZ) nalaze se svega dva ulomka kasnosrednjovjekovne, neukrašene keramike (inv. br. 1231; stari inv. br. 8340) i jedan vrh kasnosrednjovjekovne strelice s trnom na nasad (inv. br. 1230; stari inv. br. 9921). Sudbina novca iz vremena cara Vespazijana nije poznata. Za japodski brončani kelt, koji se također nalazi u AMZ-u, poznato je samo kako je nađen na širem prostoru Plitvičkih jezera (DRECHSLER BIŽIĆ 1983: 382). Sudbina novca iz vremena cara Vespazijana nije poznata.

20 Pronađeni pokretni arheološki materijal obrađen je na Odjelu za restauriranje kopnenih arheoloških nalaza (HRZ), a bit će trajno pohranjen u *Muzeju Like Gospić*. Tijekom arheoloških istraživanja 2009. godine pronađeno je i osam jako korodiranih metalnih predmeta. Po dokumentiranju postojećeg stanja upućeni su na postupak odsoljavanja te će ih tek po dovršetku tog procesa i daljnjeg čišćenja biti moguće ispravno analizirati.

Slika 17.

Figure 17.

Prema rezultatima četiri sezone arheoloških istraživanja (1911. – 1912. i 2008. – 2009. god.) moguće je izvesti nekoliko zaključaka o starom gradu Krčingradu. Izgrađen na hrbatu jezičaste gradine (oko 4000 m²) smještene između Gradinskog i Kozjačkog jezera, zadovoljavao je kako obrambene tako i estetske kriterije. Na gradinu se s kopna pristupalo uskom sponom na južnoj strani te dalje prema njenom vrhu uz istočnu padinu. Taj kasnosrednjovjekovni put vidljiv je i danas u morfologiji terena. Cijeli grad bio je opasan obrambenim zidom, izgrađenim od pravilnih sedrenih klesanaca. Njegova asimetrična tlocrtna dispozicija bila je uvjetovana morfologijom jezičaste gradine. S južne su strane grad branile dvije kule: dominantna trokutasta branič-kula te mala, pravokutna kula smještena na samom južnom vrhu platoa. U skladu sa srodnim tlocrtnim rješenjima drugih plemićkih gradova može se pretpostaviti kako se na sjevernoj strani grada nalazila kvadratna kula stambene funkcije.

Branič-kule od 13. do 15. stoljeća u kontinentalnoj Hrvatskoj bile su najčešće pravokutnog i kvadratnog tlocrta, dok su one s višestrukom namjenom mogle biti i višekutnog ili kružnog tlocrta.²¹ Kako među hrvatskim primjerima nema srodnog tlocrtnog rješenja ovom plitvičkom, najbliže paralele su »gotovo trokutni tlocrt« branič-kule u Velikoj i nepravilni poligon branič-kule u Lipovcu kod Samobora.²² Jedina tri (do dasa poznata) srodna rješenja ovom plitvičkom su trokutaste branič kule u Šaleku kod Velenja (STOPAR 1997: 105–108), na starom gradu Košice – Hradova u Slovačkoj te u sklopu staroga grada Boldogkő u Mađarskoj.²³ Sva tri stara grada su osnovana

21 Z. Horvat dijeli branič-kule u tri grupe: obrambene (npr. Viškovac kod Požege, »Mala Crkvina« kod Cetina, Žumberak, Stupčanica, Samobor i dr.), stambeno-obrambene (npr. Čalkovac, Tržan, Garić, Valpovo i dr.) te ulazne branič-kule (npr. Bedemgrad kod Našica, Brinje i Šarengrad) (HORVAT 2007: 29 – 38).

22 Na hrvatskom prostoru je najbliži srodni primjer ovom plitvičkom trokutnom tlocrtnom rješenju »gotovo trokutni tlocrt« branič-kule u Velikoj (druga polovica 13. stoljeća), te nepravilni poligon branič-kule u Lipovcu kod Samobora. Utvrda Velika (Velička grad) nalazi se na obron-

cima Papuka (danas u sastavu Parka prirode Papuk). (SZABO 2006: 118; HORVAT 1974: 35–39; HORVAT 1994: 217–218; HORVAT 1996: 181–182; NADILO 2005: 123–124.) Utvrda Lipovac (Lipovec) smještena je na Samoborskom gorju. Sagrađena je u 13. stoljeću, a napuštena je u isto vrijeme kao i Okić, jer se spominje kao ruševina već u 17. stoljeću. NADILO 2003: 243–244.

23 Za pronalaženje slovačkog i mađarskog srodnog primjera zahvaljujem I. Feldu, J. Laszlovskom te G. Kovácsu.

u 13. stoljeću. Ovdje valja spomenuti i relativno rijetke kule srodnog tipa, izgrađene na pentagonalnom tlocrtnom rješenju kao npr. kule starih gradova u Araburgu, Finstergrün, Rauenecku, Beaucaireu i dr. (PIPER 1994: 182 – 183; EBHARDT 2001: 262–263, 277–278).

Tijekom dvije sezone arheoloških istraživanja 2008. i 2009. godine istražen je veći dio trokutaste branič-kule sačuvane samo u najnižoj etaži. Njeni masivni, izuzetno pravilno građeni zidovi zatvaraju istostranični trokut. Prizemna etaža kule bila je raščlanjena na istočnoj i južnoj plohi s po jednom uskom strijelnicom ljevkastog tlocrta. Prema pronađenim arhitektonskim profilacijama moguće je zaključiti kako je ulaz u kulu bio okrenut prema sjevernom dijelu grada. Radi obrambenih datosti kule malo je vjerojatno kako je na južnoj plohi bio smješten još jedan ulaz. Prizemna etaža kule imala je u kutovima rasteretne konhe koje su ostale dobro sačuvane. Raskošno obrađene profilacije stilskih obilježja 13./14. stoljeća upućuju na činjenicu kako je objekt uz obrambenu namjenu imao i ulogu statusnog simbola. Kako istraživanja vanjskog prostora uz trokutastu branič-kulu još nisu dovršena, zasada je teško govoriti o njenom izvornom izgledu i gabaritima. Prema navedenom srodnom materijalu može se zaključiti kako je kula imala barem tri kata.

Zanimljivo je kako je sloj zasipa bio relativno tanak te što je pronađeno relativno malo građevnog materijala (gledano iz perspektive pretpostavljenog (barem) trokutnog zdanja) kao i vrlo mala količina pokretnog arheološkog materijala. Naravno, treba uzeti u obzir mogućnost kako se dio građevnog materijala urušio u jezera te kako je dio zasigurno kroz nekoliko stoljeća bio razvožen za potrebe izgradnje stambenih objekata lokalnog stanovništva. Navedeni razlozi imaju realnu podlogu u sličnim sudbinama koje su zadesile i druge stare gradove. Nadalje, može se zaključiti kako Krčingrad unatoč izvrsnim predispozicijama glede položaja i postojeće (obrambene) arhitekture nije bio korišten za potrebe granične obrane u vrijeme Vojne krajine, radi čega se može pretpostaviti kako je grad bio napušten do kraja 15. stoljeća. Ostaje otvoreno pitanje je li njegovo napuštanje bilo plansko ili je uslijedilo kao posljedica napada osmanlijskih trupa. Plansko napuštanje objasnilo bi vrlo malu količinu pokretnih nalaza, dok bi devastacija grada bila vidljiva prema nekim drugim elementima. Kao još jednu od mogućnosti valja navesti i onu prema kojoj grad nikada nije bio u cijelosti dovršen. Moguću potvrdu ove pretpostavke treba tražiti u plemićkoj obitelji koja je bila u posjedu Krčingrada. Prema trenutnom stanju povijesnih istraživanja, može se pretpostaviti kako je grad bio u posjedu moćne plemićke obitelji Babonić.²⁴ Njihova jaka povezanost s kraljevskom lozom Anjou te utjecaj koji su imali na dvoru odgovara onodobnim društveno-političkim položajima obitelji koje su bile u posjedu Šaleka, Košica i Boldogköa. Kao što je ranije napominjano, trokutaste branič-kule iznimne su ne samo prema svojoj tlocrtnoj dispoziciji, nego prema svojoj ulozi statusnog simbola. Takvo tlocrtno rješenje se u literaturi povezuje s dvorskim anžuvinskim arhitektima. Povezivanje Krčingrada s Babonićima opravdano je i vremenskim odrednicama: krajem 13. i početkom 14. stoljeća bili su Babonići u naponu moći, što odgovara vremenu izgradnje grada. Nagli pad moći Babonića se zasigurno osjetio i u financijskim mogućnostima izgradnje, na čemu je zasnovana pretpostavka o nedovršenoj cjelini starog grada Krčingrada.

²⁴ Plemićka obitelj Babonić imala je svoje sjelo u gradu Steničnjaku (danas Sjeničak). Osnivač obitelji bio je Stjepan (1280.–1282.), knez vodički i ban primorski. Njegovi sinovi Dioniz, Radoslav i Stjepan II. bili su banovi Slavonije. Vladali su prostorom od Gline i Kupe do Kranjske, a sinovi Radoslava Babonića proširili su vlast i na prostor današnje SZ Bosne. Većinu posjeda preoteli su drugim slavonskim feudalcima, banu Joakimu Pektru i Gisingovcima. Slabljenje obitelji je započelo 1327. godine,

kada su izgubili svoja imanja oko Save i Kupe. Iste godine prepustili su sinovi bana Stjepana III. Babonića Juraj, Ivan, Dionizije i Pavao (pod oružanom prisilom) grad Steničnjak banu Mikcu u zamjenu za donju Moslavinu. Nasljednici Radoslava II., Nikola i Dujam, dobili su od Karla Anžuvinca 1330. godine Ostrožac čime je osnovana loza knezova Blagajskih (LOPAŠIĆ 1895: 267; SZABO 1920: 68–69; KLAJČ 1976: 347–351; RAUKAR 1997: 209–210).

Dosadašnja arheološka istraživanja pomogla su u rješavanju nekih od brojnih otvorenih pitanja te ukazala na veliku vrijednost ovog lokaliteta. Stoga je sigurno kako će naredna istraživanja riješiti neke znanstvene nepoznanice, ali i pridonijeti poznavanju ličkog kulturno-povijesnog kasno-srednjovjekovnog pejzaža.

POPIS IZVORA

- BENGER N. 1743 – *Annalium eremi – coenobiticorum Ordinis s. Pauli primi Eremitae (volumen secundum, duos in libros partitum, quibus ab anno Christi 1663 usque ad annum 1727 ejusdam Proto-Eremitici Ord. Progressus)*. Posonii, 1743.
- EGGERER, A. 1663 – *Fragmen panis corvi proto – eremitici seu Reliquiae annalium eremi-coenobiticorum Ordinis Fratrum Eremitarum s. Pauli primi Eremitae*. Viennae, 1663.
- KOVACHEVICH, T. (rukopis bez vremena nastanka) – *Monasteriorum in Croatia*. AHAZU III.d.8
- KRISTOLOVEC, I. (rukopis bez vremena nastanka) – *Descriptio Monasteriorum s. Pauli primi Eremitae in Illyrio fundatorum, tam per Turcas ab antiquo destructorum quam in praesentia existentium cum suis memorabilibus per Rssmum Patrem Fr. Joannem Kristolovecz Proto-eremitici Ordinis s. Pauli Generalem conciccata additis ad calcem notis historicis P. Fr. Nicolai Benger 1738*. NSK R.4321
- OROSZ, F. 1747 – *Synopsis annalium coenobiticorum Fratrum Eremitarum Ordinis s. Puli primi Eremitae*. Sopronii, 1747.

POPIS LITERATURE

- DELIĆ, K. 1899 – *Plitvička jezera i njihova okolina*. Zagreb, 1899.
- DOČKAL, K. 1953 – *Dva zaboravljena ličko-krbavska pavlinska samostana. Samostan Blažene Djevice Marije na brijegu Turan kod Udbine (osnovan prije 1364.). i Samostan sv. Ivana u Lici (14./15. stoljeće)*. Zagreb 1953. Arhiv HAZU XVI-29a 4/1 (rukopis)
- DRECHSLER BIŽIĆ, R. 1983 – Japodska kulturna grupa. U: *PJZ IV*, 374–390 Ljubljana, 1983.
- EBHARDT, B. 2001 – *Der Wehrbau Europas im Mittelalter*, I. Würzburg, 2001. (reprint; 1939)
- FRANIĆ, D. 1910 – *Plitvička jezera i njihova okolica*. Zagreb, 1910.
- FRAS, F. de P. J. 1988 – *Cjelovita topografija karlovačke Vojne krajine*. Gospić, 1988. (reprint; Agram 1835.)
- HORVAT, Z. 1974 – Tvrđi grad Velika. *VMKH*, 23/1974: 35–39.
- HORVAT, Z. 1989 – Srednjovjekovna arhitektura pavlinskih samostana u Hrvatskoj Summary: Medieval Architecture of Pauline Monasteries in Croatia. Zusammenfassung: Mittelalterliche Architektur der Paulinerklöster in Kroatien. U: *Kultura pavlina u Hrvatskoj 1244–1786*. Zagreb, 1989: 100–101.
- HORVAT, Z. 1994 – Grijanje u srednjovjekovnim burgovima kontinentalne Hrvatske – kamini, dimnjaci i kaljeve peći. Summary: Heating in medieval burghs of continental Croatia – fireplaces, chimneys and tile stoves. *Prostor*, 2/1994: 215–240.
- HORVAT, Z. 1996 – Zidine i braništa na utvrdama kontinentalne Hrvatske 12–15. stoljeća. Summary: Walls and battlements of fortifications in Continental Croatia, 12th–15th c. *Prostor*, 4/1996: 175–200.

- HORVAT, Z. 2003 – *Srednjovjekovne katedralne crkve Krbavsko – Modruške biskupije*. Summary: The medieval cathedrals of Krbava-Modruš diocese; Zusammenfassung: Die mittelalterlichen Domkirchen des Bistums Krbava-Modruš. Zagreb-Gospić, 2003.
- HORVAT, Z. 2007 – Branič – kule na burgovima kontinentalne Hrvatske od 13. do 15. stoljeća. Summary: Defense towers of continental Croatian castles between 13th and 15th centuries. *Prostor*, 15/2007: 26–41.
- KLAIĆ, N. 1976 – *Povijest Hrvata u razvijenom srednjem vijeku*. Zagreb, 1976.
- KRUHEK, M. 1989 – Povijesno-topografski pregled pavlinskih samostana u Hrvatskoj. U: *Kultura pavlina u Hrvatskoj 1244–1786*. Summary: Historical and Topographical Review of Pauline Monasteries in Croatia; Zusammenfassung: Historisch-topographische Übersicht der Paulinerklöster in Kroatien. Zagreb, 1989: 79.
- KRUHEK, M. 1994 – Plitvička gradina, samostan pustinjaka i utvrda graničnih vojnih straža. *Mostovi*, 1994: 171–175.
- LASZOWSKI, E. 1911/1912 – Izvještaj o uspjehu istraživanja »Gradine« na Plitvičkim jezerima. Zagreb, 1911–1912
- LOPAŠIĆ, R. 1895 – *Oko Kupe i Korane*. Zagreb, 1895.
- NADILO, B. 2002 – O utverdama na ličkom području. Summary: About Fortresses in Lika. *Građevinar*, 57/2002: 435–442.
- NADILO, B. 2003 – Ruševine zamkova na Samoborskom i Žumberačkom gorju. Summary: Castle ruins at the Samobor and Žumberak mountains. *Građevinar*, 55/2003: 239–246.
- NADILO, B. 2005 – Tvrđave i kašteli Požeške kotline. Summary: Fortresses and Castles in Požeška kotlina. *Građevinar*, 57/2005: 121–128.
- PIPER, O. 1994 – *Burgenkunde*. München, 1994. (reprint; München 1912.)
- RADIĆ, M. – BOJČIĆ, Z. 2004 – *Srednjovjekovni grad Ružica*. Summary: The medieval burg of Ružica. Osijek, 2004.
- RAUKAR, M. 1997 – *Hrvatsko srednjovjekovlje: prostor, ljudi, ideje*. Summary: Croatia in the Middle Ages / Territory, People, Ideas; Zusammenfassung: Kroatisches Mittelalter: Land, Leute, Ideen. Zagreb, 1997.
- STOPAR, I. 1977 – *Razvoj srednjeveške grajske arhitekture na Slovenskem Šajerskem*. Zusammenfassung: Die Entwicklung der Burgenarchitektur in der Slowenischen Steiermark. Ljubljana, 1977.
- SZABO, Gj. 2006 – *Sredovječni gradovi u Hrvatskoj i Slavoniji*. Zagreb, 2006. (reprint; Zagreb, 1920.)
- ŠENOVA, M. 1924 – *Plitvička jezera*. Zagreb, 1924.
- ŠKILJAN, M. 2002 – *Metallica: predmeti od neplemenitih metala: zbirka predmeta iz svakodnevnog života*. *Non-precious metals in everyday life*. Zagreb, 2002.

POPIS PRILOGA
FIGURE CAPTIONS

Slika 1 – Satelitski prikaz Plitvičkih jezera.

Figure 1 – Satellite image of the Plitvice Lakes.

Slika 2 – Pogled s jezera Kozjak na Krčingrad. Foto: T. Pleše, 2009.

Figure 2 – A view of Krčingrad from Kozjak Lake. Photo by: T. Pleše, 2009.

Slika 3 – A. Wagner, karta Plitvičkih jezera (isječak), približno 1770.

Figure 3 – A. Wagner, map of the Plitvice Lakes (detail), c. 1770.

Slika 4 – J. de Lipszky, karta Ugarske (isječak), 1803.

Figure 4 – J. de Lipszky, map of Hungary (excerpt), 1803.

Slika 5 – Tlocrt Krčingrada nakon arheoloških istraživanja 1911. godine.

Figure 5 – Ground plan of Krčingrad after the archaeological excavations of 1911.

Slika 6 – Tlocrt Krčingrada nakon arheoloških istraživanja 1912. godine.

Figure 6 – Ground plan of Krčingrad after the archaeological excavations of 1912.

Slika 7 – Stanje trokutaste branič-kule prije početka istraživanja. Foto: T. Pleše, 2008.

Figure 7 – Triangular keep before the excavations. Photo by: T. Pleše, 2008.

Slika 8 – Tlocrt trokutaste branič-kule s označenim kontrolnim sondama. (*Vektra – Geo3D*).

Figure 8 – Ground plan of the triangular keep with control trenches (*Vektra – Geo3D*).

Slika 8a – Perspektivni pogled na 3D model trokutaste branič-kule u obliku slojnica. (*Vektra – Geo3D*).

Figure 8a – A view from a perspective on a 3D layered model of the triangular keep (*Vektra – Geo3D*).

Slika 9 – Pogled na unutarnju plohu zapadnog zida kule. Foto: J. Kliska, 2009.

Figure 9 – Interior side of the western wall of the keep. Photo by: J. Kliska, 2009.

Slika 10 – Klesarske oznake na vanjskom pročelju istočnog zida kule. Foto: J. Kliska, 2009.

Figure 10 – Stonemasons' markings on the exterior façade of the eastern wall of the keep. Photo by: J. Kliska, 2009.

Slika 11 – Jugozapadni kut kule. Foto: J. Kliska, 2009.

Figure 11 – Southeastern corner of the keep. Photo by: J. Kliska, 2009

Slika 12 – Trag paljevine na istočnom zidu kule. Foto: J. Kliska, 2009.

Figure 12 – traces of burning on the eastern wall of the keep. Photo by: J. Kliska, 2009.

Slika 13 – Luneta. Foto: T. Pleše, 2009.

Figure 13 – Lunette. Photo by: T. Pleše, 2009.

Slika 14 – Ulomci bifore. Foto: T. Pleše, 2009.

Figure 14 – Fragments of a double-arched window. Photo by: T. Pleše, 2009.

Slika 15 – Jugoistočni kut kule (KS 2). Foto: J. Kliska, 2009.

Figure 15 – Southeastern corner of the keep (KS 2). Photo by: J. Kliska, 2009.

Slika 16 – Sjeverni kut kule (KS 1). Foto: J. Kliska, 2009.

Figure 16 – northern corner of the keep (KS 1). Photo by: J. Kliska, 2009.

Slika 17 – Pogled sa SI na trokutastu branič-kulu. Foto: J. Kliska, 2009.

Figure 17 – a view from the northeast on the triangle keep. Photo by: J. Kliska, 2009.

Tabla 1 – Izbor iz kasnosrednjovjekovne keramike (M 1: 2). Crtež: M. Galić, 2009.

Plate 1 – Selection of late mediaeval pottery (scale 1:2). Drawing by M. Galić, 2009.

SUMMARY
THE KRČINGRAD KEEP

The burg of Krčingrad is situated on a tongue-shaped peninsula between the Kozjak and Gradina Lakes (Plitvice Lakes National Park). The first archaeological excavations were conducted by E. Laszowski in 1911 and 1912. He defined the perimeter of the exterior defense walls and the position of two towers on the southern edge of the hill fort – a triangular keep and a smaller quadrangular one. The excavations were not continued until a century later. During two field excavation seasons, in 2008 and 2009, almost the whole triangular keep was excavated. It was confirmed that the keep, preserved at the ground level, had a ground plan in the form of an equilateral triangle. This form is extremely rare in late mediaeval architecture, and there are only three (known) similar examples in this part of Europe (Šalek, Košice – Hradova, Boldogkö). A keep of impressive dimensions, located in the southern section of the burg had, besides its defensive function, the role of a status symbol. A rare architectural solution, richly produced pieces of architectural mouldings, the form of the *in situ* arrow loops, as well as the results of historical analyses suggest that Krčingrad was constructed during the late 13th or the beginning of 14th century.

Rukopis primljen: 7. X. 2010.
Rukopis prihvaćen: 10. X. 2010.

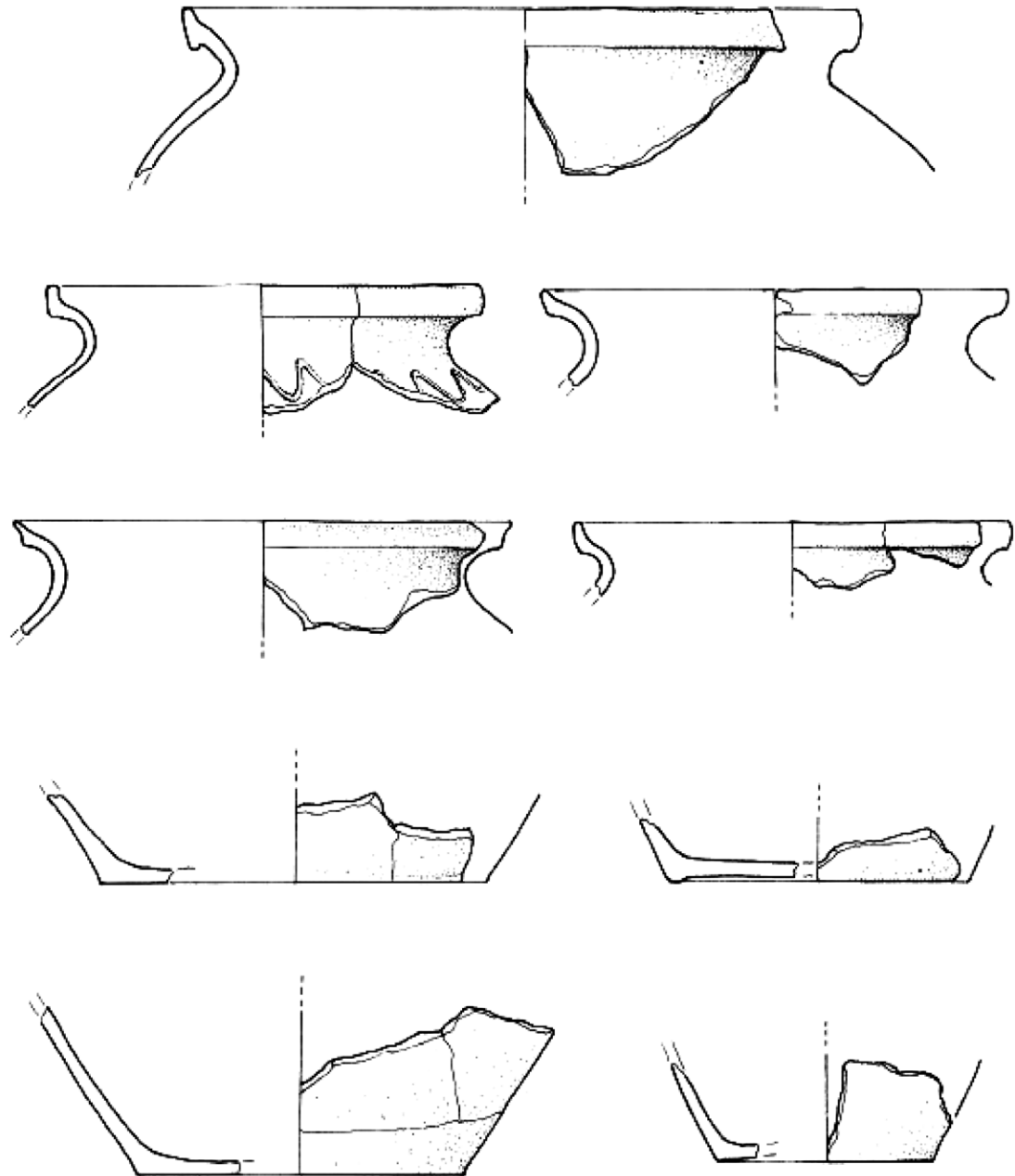

Tabla 1
Plate 1